

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesarbeitsgericht Berlin-Brandenburg – Niemcy) – NP/Daimler AG, Mercedes-Benz Werk Berlin

(Sprawa C-232/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2008/104/WE – Praca tymczasowa – Artykuł 1 ust. 1 – Udostępnienie „tymczasowo” – Pojęcie – Zajmowanie stale istniejącego stanowiska – Artykuł 5 ust. 5 – Kolejne okresy skierowania – Artykuł 10 – Sankcje – Artykuł 11 – Odstąpienie przez partnerów społecznych od maksymalnego okresu ustalonego przez ustawodawcę krajowego]

(2022/C 191/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesarbeitsgericht Berlin-Brandenburg

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: NP

Druga strona postępowania: Daimler AG, Mercedes-Benz Werk Berlin

Sentencja

- 1) Wykładni art. 1 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/104/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie pracy tymczasowej należy dokonywać w ten sposób, że zawarte w tym przepisie wyrażenie „tymczasowo” nie stoi na przeszkodzie skierowaniu pracownika, który jest związany umową o pracę lub stosunkiem pracy z agencją pracy tymczasowej, do przedsiębiorstwa użytkownika w celu zatrudnienia na istniejącym stale stanowisku, które nie jest obsadzone tytułem zastępstwa.
- 2) Wykładni art. 1 ust. 1 i art. 5 ust. 5 dyrektywy 2008/104 należy dokonywać w ten sposób, że przedłużanie skierowań pracownika tymczasowego na to samo stanowisko do przedsiębiorstwa użytkownika, trwające 55 miesięcy, stanowi niewłaściwe stosowanie kolejnych takich skierowań, w sytuacji gdy kolejne skierowania tego samego pracownika tymczasowego do tego samego przedsiębiorstwa użytkownika powodują, że okres pracy w tym przedsiębiorstwie jest dłuższy niż okres, który można racjonalnie określić jako „tymczasowy”, w świetle wszystkich istotnych okoliczności, które obejmują w szczególności specyfikę sektora, oraz w kontekście krajowych ram prawnych, jeżeli brak jest obiektywnego wyjaśnienia okoliczności korzystania przez dane przedsiębiorstwo użytkownika z szeregu kolejnych umów o pracę tymczasową, czego zbadanie jest zadaniem sądu odsyłającego.
- 3) Wykładni dyrektywy 2008/104 należy dokonywać w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które ustala maksymalny okres skierowania tego samego pracownika tymczasowego do tego samego przedsiębiorstwa użytkownika, w sytuacji gdyby uregulowanie to wyłączało w drodze przepisu przejściowego – dla celów obliczenia tego okresu – uwzględnienie okresów poprzedzających wejście w życie takiego uregulowania, uniemożliwiając sądowi krajowemu uwzględnienie rzeczywistego okresu skierowania pracownika tymczasowego celem ustalenia, czy takie skierowanie miało charakter „tymczasowy” w rozumieniu tej dyrektywy, czego zbadanie jest zadaniem tego sądu. Sąd krajowy rozpatrujący spór, który toczy się tylko między podmiotami prywatnymi, nie jest zobowiązany, wyłącznie na podstawie prawa Unii, do odstąpienia od stosowania takiego przepisu przejściowego sprzecznego z prawem Unii.
- 4) Wykładni art. 10 ust. 1 dyrektywy 2008/104 należy dokonywać w ten sposób, że w braku przepisu prawa krajowego przewidującego sankcje za nieprzestrzeganie tej dyrektywy przez agencje pracy tymczasowej lub przez przedsiębiorstwa użytkowników pracownik tymczasowy nie może wywodzić z prawa Unii prawa podmiotowego do nawiązania stosunku pracy z przedsiębiorstwem użytkownikiem.

- 5) Wykładni dyrektywy 2008/104 należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które upoważnia partnerów społecznych do odstąpienia na poziomie branży przedsiębiorstw użytkowników od określonego w tego rodzaju uregulowaniu maksymalnego okresu skierowania pracownika tymczasowego.

(¹) Dz.U. C 279 z 24.8.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Paris – Francja) – Pan A/Autorité des marchés financiers (AMF)

(Sprawa C-302/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Jednolity rynek usług finansowych – Nadużycia na rynku – Dyrektywy 2003/6/WE i 2003/124/WE – „Informacja poufna” – Pojęcie – Informacja „precyzyjna” – Informacja o zbliżającej się publikacji artykułu prasowego relacjonującego pogłoskę rynkową dotyczącą emitenta instrumentów finansowych – Nielegalny charakter ujawnienia informacji poufnych – Wyjątki – Rozporządzenie (UE) nr 596/2014 – Artykuł 10 – Ujawnienie informacji poufnych w normalnym trybie wykonywania czynności w ramach zawodu – Artykuł 21 – Ujawnienie informacji poufnych do celów dziennikarskich – Wolność prasy i swoboda wypowiedzi – Ujawnienie przez dziennikarza zwykłemu źródłu informacji o zbliżającej się publikacji artykułu prasowego]

(2022/C 191/04)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Paris

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pan A

Strona pozwana: Autorité des marchés financiers (AMF)

Sentencja

- 1) Artykuł 1 pkt 1 dyrektywy 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) należy interpretować w ten sposób, że w celu zakwalifikowania informacji jako poufnej informację „precyzyjną” w rozumieniu tego przepisu i w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy Komisji 2003/124/WE z dnia 22 grudnia 2003 r. wykonującej dyrektywę 2003/6 w zakresie definicji i publicznego ujawniania informacji wewnętrznych oraz definicji manipulacji na rynku może stanowić informacja dotycząca zbliżającej się publikacji artykułu prasowego relacjonującego pogłoskę rynkową dotyczącą emitenta instrumentów finansowych, a dla dokonania oceny rzeczowej przesłanki „precyzyjności” znaczenie mają następujące elementy, o ile zostały one podane do wiadomości przed tą publikacją: okoliczność, że ów artykuł prasowy zawierać będzie wzmiankę o cenie, po której mają zostać zakupione papiery wartościowe tego emitenta w ramach ewentualnej publicznej oferty przejęcia, a także tożsamość dziennikarza, który podpisał się pod rzeczonym artykułem, oraz podmiotu prasowego, który go opublikował. Co się tyczy rzeczywistego wpływu tej publikacji na cenę papierów wartościowych, do których się ona odnosi, chociaż wpływ ten może stanowić dowód ex post na to, że owa informacja jest precyzyjna, to jednak nie może on sam w sobie wystarczyć, w braku zbadania innych okoliczności znanych lub ujawnionych przed tą publikacją, do wykazania, że ów wymóg precyzyjności został spełniony.
- 2) Artykuł 21 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenia w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylającego dyrektywę 2003/6 i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE należy interpretować w ten sposób, że za dokonane „do celów dziennikarskich” w rozumieniu tego artykułu należy uznać ujawnienie przez dziennikarza jednemu z jego zwykłych źródeł informacji dotyczącej zbliżającej się publikacji podpisanego przezeń artykułu relacjonującego pogłoskę rynkową, w sytuacji gdy ujawnienie to jest niezbędne do prawidłowego wykonywania działalności dziennikarskiej, która obejmuje czynności dochodzeniowe prowadzone na potrzeby przygotowywania publikacji.